

1/2014

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Mercurio D. Rivera

Svázání

Kij Johnsonová

Liščí kouzlo

České povídky

Božena Čechalová

Spirit a Opportunity

Václava Molcarová

Welsanská záležitost

Tom Hadrava

Sen o motýlci

Publicistika

Jaroslav Jiran

DAIDALOS 2013

Julie Nováková

rozhovor s Martinem Šustem

Pavel Žďárek

Ach, ty prokleté filmové remaky!

www.casopisxb1.cz

Cena: 95 Kč – 4 eura

9 771804 660004

Tom Purdom
Cestou hříšníka

*Naši zákazníci vědí, že se na nás mohou za každých okolností
spolehnout... a jednou budeme uklízet NCC - 1701 ☺*

“SLUŽBY Z JEDNÉ RUKY”

„Nechte starosti profesionálům a věnujte se tomu, co Vás živí“

Úklidové práce

*Jsou naší hlavní činností, specializujeme se na nejnáročnější oblast a to na **úklid a dezinfekci nemocničních zařízení** včetně **operačních sálů a JIP**, lůžkových oddělení, laboratoří, rizikových ploch. Navrhujeme dezinfekční plány, používáme nejmodernější úklidovou techniku.*

Dokážeme uklidit cokoliv - reprezentačních prostory náročných klientů jako jsou banky, hotely, kuchyně a jídelny, průmyslové objekty, výrobní a skladové haly, obchodní plochy, nádraží vlaková i autobusová, vozidla hromadné dopravy, venkovní prostory, chodníky, parkoviště...

Komplexní správa nemovitosti – Facility Management

Ve spolupráci s našimi odbornými partnery jsme schopni zajistit veškeré služby spojené s další správou a provozem Vaší nemovitosti / společnosti, jako jsou : ostraha a strážní služba, závodní a nemocniční stravování, dodávky hygienického materiálu, administrativní a právní servis, školení zaměstnanců, odpadové hospodářství, poradenství v oblasti řízení podnikových nákladů, poradenství a zajištění následné certifikace jednotlivých jakostních norem...

www.alfedusservis.cz

Jsme držiteli certifikátů, potvrzujících kvalitu našich služeb :

ISO 9001, ISO 14001, BS OHSAS 18001 a ISO 27001

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Mercurio D. Rivera: Svázání	3
Kij Johnsonová: Liščí kouzlo	11
Tom Purdom: Cestou hříšníka	20

Domácí SF

Božena Čechalová: Spirit a Opportunity	33
Václava Molcarová: Welsanská záležitost	41
Tom Hadrava: Sen o motýlci	53

Publicistika

Jaroslav Jiran: Daidalos 2013	55
Julie Nováková: Rozhovor s Martinem Šustem	58
Ivan Adamovič: Fanoušci SF mají svou veřejnou knihovnu	61
Pavel Žďárek: Ach, ty prokleté filmové remaky!	62

Fantastická věda

Černé díry oceánu; Supervulkány na Marsu; Zaklepání na dřevo pomáhá; Opice a avatarské ruce	60
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Enderova hra; Apokalypsa v Hollywoodu; Thor: Temný svět; Byzantium; Hunger Games: Vražedná pomsta; Invaze zombie nácků; Sága: Prokletí stínů; Neobyčejný Odd Thomas; <i>Klapka!</i>	67
---	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Adam Blake: Evangelium prokletých James Oswald: Přirozené příčiny; Robert McCammon: Masky apokalypsy; Vladimír Pospíchal: Když dvanáctá hodina odbila; Carlos Ruiz Zafón: Kníže z mlhy; Ondřej S. Nečas: Zkažené sémě; Ondřej S. Nečas: Zlaté zrcadlo; Julie Crossová: Rozdělení časem - Bouře; Rachel Hartman: Serafína; Jon Steele: Strážci; Jamie Thomson : Temný pán - Školní roky; Candide 1 - Král Bulharů; Profesorova dcera; <i>Nové knihy</i>	73
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Alexandr Rusevský

marketing@casopisxb1.cz

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 1. 2014

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana David Demaret

Stále jsme tady...

Nechytejte se za hlavu, opravdu jsem se nezbláznil. Od minulého Rozletu, kde jsem jhl nad výdrží časopisu, nakladatelů, spolupracovníků a nakonec i čtenářů, došlo k nějakým těm změnám. Časopis změnil majitele, tedy alespoň částečně, protože určitý počet procent mám i nadále já, nicméně na časopisu jako takovém by se tato změna neměla projevit. A když už, tak v žádném případě ne k horšímu. Důkazem je i toto první číslo dalšího ročníku.

Vyřešily se problémy s účetnictvím, v němž byl poměrně velký chaos, splatili jsme nedoplatky, které vznikly leckdy dlouhými platebními termíny našich odběratelů a prostě vůbec... Začínáme letošní rok s čistým stolem, mnoha plány do budoucna, jako příklad mohu uvést další vydávání knih – už je prakticky připravena antologie s ústředním motivem města, v níž najdete povídky od Františky Vrbenské, Jarka Mosteckého, Jany Rečkové a dalších.

Domluvili jsme se s nakladatelstvím Zoner, že budeme pokračovat ve vydávání edice *Kroniky karmínových kamenů*, kterou spunktovala Františka Vrbenská. Jsou už připravené další dva romány, ten první je od Lucky Lukačovičové, odehrává se ve středověké Praze a setkáte se v něm s Magistrem Kellym, rabbi Lövem, Rudolfem II. a dalšími zajímavými postavami. Také se konečně, po nějakých těch tahačích s úřady, může rozjet Klub, dokonce už pro něj máme i prostory (zatím příslibené)...

Prostě, když nám vyjde alespoň polovina toho, co bychom chtěli, bude to paráda.

Takže nám držte palce ať co nejčastěji (maximálně však jednou do roka) mohu napsat Rozlet s takto profláknutým titulkem.

Zatím těch ročníků, kterých jsem se zúčastnil, bylo dvacet čtyři.

Vlado Ríša

p.s. Čtete, čtete, čtete! Někde jsem to už slyšel... Nebo to bylo jinak? Ale to je přece jedno.

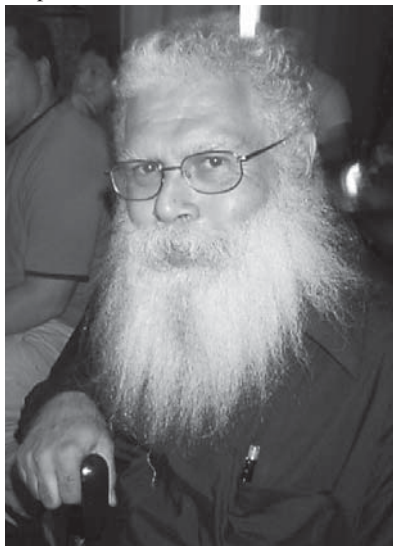
Křest Mycelia II

Křest knihy *Led pod kůží*, druhého dílu ságy *Mycelium* autorky Vilmy Kadlečkové, se uskutečnil 4. 12. v Café baru Elysium za přítomnosti vzácných hostů z řad autorů fantastiky, poslanců, novinářů a tajných agentů Církve Akkütlixovy. Knihu pokřtil nestor české sci-fi Ondřej Neff, a to tím způsobem, že ji posypal ledem (kůži si museli přihlížející domyslet sami). Na hang drum, mimozemský hudební nástroj ve tvaru houby, zahrál Jiří Šámal.

Cena Damona Knighta

Americká organizace SFWA, sdružující spisovatele publikující žánrovou tvorbu, oznámila, že příštím nositelem Ceny Damona Knighta pro velmistra žánru se stane afroamerický spisovatel SA-MUEL R. DELANY. Ocenění bude předáno během slavnostního ceremoniálu spojeného s udílením cen Nebula v kalifornském San José v květnu příštího roku. Delany je autorem románů *Dhalgren*, *Babel-17*, *The Einstein Intersection*, *Nova* a mnoha dalších knih a kratších prací. U nás není bohužel příliš známý a v českém překladu vyšel pouze jmenovaný román *Nova* a několik povídek.

Zemřela Doris Lessingová

Spisovatelka DORIS LESSINGOVÁ (nar. 1919) zemřela 17. listopadu 2013. Držitelka Nobelovy ceny za literaturu z roku 2007. Celosvětově uznávaná spisovatelka měla po celý život blízko i k vědecko-fantastické literatuře, o které se mimo jiné vyjádřila slovy „...science fiction je jednou z nejlepších sociálně orientovaných druhů literatury současnosti. Obdivuji mimo jiné i klasickou science fiction, jako kupříkladu *Hudbu krve* od Grega Beara.“

Amazon a Kindle

Známe online knihkupectví AMAZON rozjelo projekt nazvaný Amazon Source, jenž knihkupcům umožňuje prodej čteček značky Kindle, přičemž poté budou po dobu dvou let dostávat deseti-procentní podíl ze všech prodejů, jež se na tomto přístroji uskuteční. Ačkoli se program obecně setkal s kladným přijetím, množství nezávislých knihkupců ho ostře odmítlo zejména z důvodů nesouhlasu s prodejní politikou Amazonu.

Soudní spor Google s Autorským svazem

Společnost GOOGLE, jež proslula zejména díky stejnojmennému internetovému vyhledávači, vyhrála osm let trvající soudní spor s Autorským svazem, jenž společnost žaloval kvůli jejich programu vyhledávání knih a poskytování naskenovaných ukázek. Dle soudu neškodí tento projekt prodejem knih, naopak ho podporuje a je společensky prospěšný.

Mercurio D. Rivera

Svázaní

(TETHERED)

Na břehu Ontario Lacus na Jižním Titanu si Cara plácala hrady z navátého sedimentu, jenž sloužil jako písek. Její rodiče stáli na prahu jejich nedalekého příbytku a povídali si s jejich sponzorem, Wergem, který měl na svědomí přepravu rodiny ze Země. Cara ležela na břiše, metanové vlny šplouchaly na břeh a lechtaly ji na bosých nohou.

Zvedla ruku proti mlžnému oranžovému nebi a prohlížela si sotva patrný modravý nádech, který se jí rozléval po kůži. Matka jí to vyličila jako speciální „povlak“, který je chrání před mrazivým počasím. Wergenské silové pole nad Ontario Lacus odstiňovalo zařízení a modulovalo gravitaci, ale „povlak“ stále potřebovali na ochranu před okolními teplotami. Rozhodně nám tu není zima, pomyslela si Cara. Ani to tu nevypadá mrazivě, třebaže jí matka pověděla, že Titan je studenější než to nejstudenější místo na Zemi.

Váhavě se k ní sklonila mladá Wergenska, dcera jejich sponzora. „Soy Beatrix,“ představila se. Mimosemská dívka byla podsaditá, šupinatá a mluvila s lehkým přízvukem, takže se španělsky musela naučit teprve před chvílí. Wergenum trvalo asi den, než ovládali jazyk plynule. „Můj bratr a já jsme si říkali... Co to děláš?“

TLustý wergenský chlapec s šedými šupinami a kulatými očima vykukoval zpoza červeného balvanu vzdáleného asi padesát stop.

„Proč se schovává?“

„Nelíbí se mu pocit, který v něm lidé budí.“

„Opravdu? O něčem takovém jsem ještě neslyšela.“

„Cítí se kvůli tobě příliš dobře.“

Cara pokrčila rameny. Samozřejmě, že se chlapec cítí v přítomnosti lidí dobře. Je to Wergen. Pobavilo ji, že dívka má na ploché hlavě nataženou červenou přiléhavou koupací čepici. Všichni Wergenové, které dosud viděla, nosili věnčité klobouky ze zeleného listí. „Stavím hrad z písku.“

„Co je to hrad?“ zeptala se Beatrix.

Cara se zahihňala. „Dům, kde bydlí král.“

Wergenska se na ni dívala a neodpověděla. Cara přemítala, jestli mimosemská dívka ví, co je to král.

„Mohu ti pomoci?“ zeptala se Beatrix.

Každý Wergen, kterého kdy Cara potkala, kladl jejím rodičům tutéž otázku: „Mohu pomoci? Mohu pomoci?“ Její matka i otec tu větu srdečně nesnášeli. Ale tentokrát ji nějaký Wergen poprvé položil jí a Cara si kvůli tomu připadala dospěle a důležitě. Její rodiče obvykle stroze odpovíděli „ne“ a mimosemšťané popošli stranou se svěšenými hlavami a pokleslými rameny. Ale Cara nechtěla mimosemskou dívku zarmoutit. „Ano, můžeš.“ Ukázala Beatrix, jak pěstovat sediment a tvarovat věže hradu, který stavěla. Když to Caru za chvíli přestalo bavit, řekla: „Znám ještě větší zábavu. Půjdeme si zaplavat a budeme chytat puřiky!“

„Co to je?“

Cara jí ukázala levé předloktí plné chlupatých náramků. „Jsou krásné, že? Už mám všechny barvy kromě purpurové.“

Najít purpurové puřiky je nejtěžší.“ Přesla k okraji jezera.

Beatrix vstala a rozhlédla se po hustých oranžových, zvolna šplouchajících vodách. „Já... nejdu. Totiž...“ Mlčky hleděla.

„Pojď za mnou,“ řekla Cara.

Kolem nohou Beatrix se seběhlo šest robotů. Byli velcí jako kočka, ale jak se krčili na tenkých zadních nohách, Čeř připadalo, že vyhlížejí spíš jako kudlanky. Tři z nich se postavili před wergenskou dívku, zahrádili jí cestu a na koncích jejich šesti končetin zasvítla červená světla. Beatrix tleskla, roboti odcupitali stranou a umožnili jí projít.

Když se brodily do jezera, Beatrix si stáhla roucho a hodila je k robotům. Cara nevěděla, co vlastně očekávala, že pod mimosemským oblečením uvidí, ale wergenská dívka tam jednoduše stála nahá a beze studu. Měla hladkou bílou kůži posetou stříbrnými šupinami, jež se třpytily, jakmile zachytily světlo pod určitým úhlem. Cara zvažovala, jestli si také nemá svléknout plavky, ale potom si vzpomněla na wergenského chlapce, který je špehoval zpoza balvanu.

Do vody se ponořily společně a jejich modrá tělová pole v červeném šeru jezera jasně svítily. Tato kapalina je nadnášela méně než voda a její narudlá barva ztěžovala vidění. Cara se propracovávala hlouběji, natahovala naslepo ruce a doufala, že seveře některého z chlupatých puřiků, jimiž se jezero hemžilo.

Zaslechl tlumený výkřik.

Sotva rozeznávala modré tělové pole wergenské dívky hluboko pod sebou. Beatrix mávala rukama nad hlavou a kle-sala stále hlouběji. Cara se k ní vrhla, ovinula ruku kolem pasu Werganky a prudce vykopávala, dokud se nevynořily na hladinu. „Nezmítej se!“ oddechovala Cara. „Nezmítej se!“ Zavolala o pomoc, ale nikdo na břehu ji podle všeho neslyšel. „Nic ti není. Držím tě.“

Po několika vteřinách paniky se jí Beatrix v rukou uvolnila a obě se doplácaly zpátky ke břehu. Čeřiny výkřiky vyburcovaly mediboty a ti se okamžitě rozběhli Beatrix po obličejí a hrudníku. Čeřini rodiče a jejich wergenský patron přiběhli, zůstali stát a přihlíželi, dokud mediboti nezablikali žlutě na znamení, že Beatrix nepřišla k žádné úhoně.

Dospělý Wergen, o němž byla Cara přesvědčena, že je to otec Beatrix, řekl: „Musíš být opatrnější,“ a vzápětí se zase začal věnovat Čeřiným rodičům. „Určitě vám nemohu s něčím pomoci?“ vyptával se jich. „Třeba s vnitřní výzdobou vašeho obydlí?“ Její rodiče se beze slova otočili a odešli a Wergen jim byl těsně v patách.

Když dospělí odešli, Cara několik minut mlčky seděla vedle Beatrix a ryla prsty u nohou do mazlavého sedimentu. Po wergenském chlapci už nebylo ani památky. Nepřiblížil se, ani když mediboti prohlíželi jeho sestru.

Cara konečně prolomila mlčení. „Nemůžeme se utopit, to víš, ne?“ ukázala na modrý nádech, který jim pokrýval těla.

Beatrix ještě chvíli mlčela a hleděla na růžové vody. „Proč jsi mě tam tedy prostě nenechala?“

„Nepoplavu přece zpátky na břeh, když jsi tam dole byla úplně sama a vyděšená.“

Na to se wergenská dívka obrátila čelem ke Caře. Naklonila hlavu doleva a vře se usmála.

„Ty neumíš plavat?“ zeptala se Cara.

Beatrix zavrtěla hlavou.

„Tak proč jsi tam tedy šla se mnou?“

„Říkala jsi, že je to zábava,“ odpověděla Beatrix. „A... chtěla jsem ti udělat radost.“

„Aha.“

Vítr neustále vanul a ani jedna z nich dlouho nepromluvila.

„Můžeš mi ukázat ruku?“ požádala Cara. Stáhla si z levého předloktí červeného puflíka a ovinula jej Wergence kolem zápěstí. „Tumáš. Ten je pro tebe. Jako dárek.“

Wergenské dívence se rozzářily oči. „To lechtá,“ řekla.

„Pufici se občas trochu nadýmají a smršťují, když jsou čerstvě vytažení z jezera.“

„Ne,“ řekla Beatrix. „Myslela jsem tvoji ruku. Když ses mě dotkla.“

Když se Cara toho večera uvelebila v posteli, nedokázala pustit z hlavy slova té wergenské dívky; wergenské dívky, jež se tolik chtěla stát její kamarádkou, že by riskovala vlastní život, aby Caře udělala radost.

[Zašifrováno] Lékařský deník, zápis č. 223, doktor Juan Carlos Barbarón: Wergenský hlavový výrůstek, neboli „úvaz“, jak je nazýván v běžném hovoru, má svůj původ v bázi sekundární páteře. Jak subjekt dospívá, hlavový výrůstek se prodlužuje podél sekundární i terciární páteře a posléze se svinuje v otevřené dutině lebeční. (Poznámka: Wergenská fyziologie nemá žádnou analogii k lidskému mozku. Veškerá neurální aktivita se soustředí v uzlinách obrůstajících horní i dolní čelistní kost. Viz Lékařský deník, záznam č. 124.)

Každý den po virtuální škole se Cara scházela s Beatrix u jezera. Brodily se jím až po pás a vyskakovaly v souhře s pomalými, táhlými vlnami. Na Titanu nikdy nepřestával foukat vítr. Po tom, co se v jezeře přihodilo, otec Beatrix naprogramoval roboty tak, aby vždycky plavali s nimi a zajišťovali jim bezpečí. Jako všichni Wergenové měla Beatrix jenom jednoho rodiče, ale Caře připadal příšerně odtaziť. Většinu času trávil s lidmi místo s Beatrix nebo jejím bratrem.

Časem se Beatrix přestala vody bát a Cara ji naučila plavat a lovit pufíky. Beatrix netrvalo dlouho, než se do toho vpravila. Dokonce se v lovu pufíků tak zdokonalila, že ona a Cara často opouštěly jezero s rukama i nohama obalenýma chlupatými tvory. Když spolu neplavaly, trávily hodiny tvarováním složitých hradů a vesmírných lodí z mazlavého oranžového písku. Anebo se Beatrix pokoušela naučit Caru zpívat po wergensku, což Caře vzhledem k cvrlikavým a bručivým zvukům, které Beatrix dokázala vyloudit z hrdla, připadalo náročné.

Dokonce i v období dešťů, kdy byly vlny příliš prudké, než aby se v nich dalo plavat, si spolu s Beatrix hrály venku s virtuální realitou. A jak se osídlení u Ontario Lacus rozšiřovalo, chodilo na břeh stále víc lidských dětí.

Cara upozorňovala na lidské chlapce, které považovala za nejhezčí, a na to, co se jí na nich nejvíce líbilo: pyšné vykra-

čování, široká ramena nebo úsměv s dolíčky. Beatrix to připadalo úžasné – jako všechno kolem lidí. Zmiňovala se o tom, jak jí ostatní děti připadají krásné – chlapci i děvčata – a ožívala, kdykoliv se shlukli k sobě a vyprávěli si o svých tajemstvích. Jak spolu trávily stále víc času, přistihla se Cara, že zapomíná na to, že Beatrix je Wergenska – kromě těch příležitostí, kdy na Caru upřeně zírala a mluvila o jasných duhových aurách, které viděla kolem všech lidí, o tom, jak se jí horní srdce rozechvívá při pouhém pohledu na ně, o tom, jak všechn svůj bdělý čas přemýšlí, jakou by jim udělala radost. Caře se to nelíbilo.

Připadala si pak méně výjimečná.

„A co wergensští chlapci?“ zeptala se Cara jednoho dne, když šlapaly vodu daleko od břehu. „Kteří se ti líbí?“

Na Titanu žilo málo Wergenů, protože smlouva mezi oběma rasami jejich počet omezovala. Ale wergenské děti se příležitostně shromažďovaly na břehu, aby lidi pozorovaly.

„U nás je to jiné, Caro,“ řekla Beatrix. „My o tom takhle nepřemýšlíme.“

„No, a jak o tom tedy přemýšlíte?“

Zalévaly je vlny, na nichž se v jezeře houpaly.

„Já to neumím vysvětlit...“

„Zkus to.“

„Nemám v nich stejný druh zalíbení jako ty v lidských chlapcích. Aspoň zatím ne. Ale až dosáhnu určitého věku, moje tělo se změní...“

„Změní?“ pobídla ji Cara.

Beatrix váhala, jako by nemohla najít ta správná slova.

„Je to jako mít měsíčky?“ zeptala se Cara. Sama už Beatrix dopodrobna vysvětlila menstruaci, děláni dětí a všechny další stránky lidského rozmnožování a té to samozřejmě připadalo zcela úchvatné. Bylo vůbec na lidech něco, co ji neokouzlovalo?

„Ne. Moje hlavová dutina se zvětší. A uvolní se můj úvaz. Spojí se s úvazem mého dokonalého genetického protějšku. A potom budeme svázáni.“

Cara hleděla na červenou plaveckou čepici na ploché hlavě Beatrix.

„Po několika rocích svázání se úvaz smrští a svázaný pár...“ Beatrix se rozhlédla, aby se ujistila, že okolo nich plavou jenom roboti. „Staneme se jedním,“ zašeptala. „Naše těla... splynou.“

„Myslíš tím, že máte sex?“

„Ne jako vy lidé, Caro. Skutečný sex. To splynutí je... trvalé.“

„Jak to myslíš, trvalé? Jak je to možné?“

„Pasivní partner je vstřebán, včleněn. A dominantní partner otěhotní snůškou dětí.“

Cara na ni zděšeně zírala. „Takže... když budeš mít dítě, umřeš?“

„To záleží na tom, jestli jsou moje geny pasivní nebo dominantní. Ale já na to nemyslím jako na umírání. Je to ta nejlepší část života, Caro. Nemohu se dočkat, až budu svázaná.“ „No dobře,“ hlesla Cara a snažila se na to nemyslet. Rozhodla se změnit téma. „Jaký je váš domovský svět, Beo?“

„Nikdy jsem tam nebyla, ale slyšela jsem, že bílé nebe a pouště plné černého písku jsou tak krásné, že pouhý pohled dokáže dospělého Wergena pohnout k pláči.“

„Kéž bych ji mohla vidět,“ přála si Cara. „Kéž bych mohla cestovat na všechny ty úžasné planety naší Galaxie.“ Víc než co jiného toužila stát se průzkumnicí jako její rodiče, pracovat v tandemu s Wergeny na kolonizaci vesmíru. Tolik dalších světů se jim otevřelo díky wergenské technice polí. Kolonizace už probíhala i na Tritonu a Enceladu, stejně jako na neuvěřitelných cizích světech vzdálených stovky světelných let, jako třeba Langalana a Verdantium.

Šplouchla přes ně vlna.

„Čím chceš být, až vyrosteš, Beo?“

Beatrix se zahleděla do oranžové oblohy. „Ještě jsem o tom nepřemýšlela, ale bylo by nádherné stát se průzkumnicí, Caro.“ Naklonila tím důvěrně známým způsobem hlavu doleva a s vřelým úsměvem přikývla. „Zejména kdybych mohla zkoumat vesmír s tebou.“

„Beatrix!“ zakřičel hlas z břehu. Volal ji její bratr Ambus, aby se vrátila do jejich stavení, jak to dělal vždycky před soumrakem. Cara věděla, že až doplavou ke břehu, bude už pryč. Ještě nikdy Beatrixinina bratra neviděla zblízka.

„Dáme si závod!“ prohlásila Cara. Pustila se do zuřivých temp a nechala Beatrix za sebou.

Chvilíčku nato se kolem ní přehnala Beatrix, poháněná roboty, široký úsměv na tváři.

[Zašifrováno] Lékařský deník, zápis č. 224, doktor Juan Carlos Barbarón: Smrtitelná pochva poskytuje úvazu vynořujícímu se lebečnímu kanálem výraznou pružnost. Výrůstek je protkán tisíci mikroskopických nervových vláken a receptorových jamek. Svalová vřetena umožňují úvazu rozvinutí a vlnivý pohyb k wergenskému partnerovi. Když oba úvazy přijdou do kontaktu, vlákna se zavrtají do receptorů Wergena s pasivním genotypem. To představuje začátek makromeiôzy.

Jednoho dne se Cara domluvila s Beatrix, že se sejdou u jezera, ale o míli severněji, kde pobřeží posévalo méně ledových balvanů a povrch vrásnil desetistopé oranžové duny. Říkalo se, že pufici jsou v této oblasti ještě hojnější.

Když Cara přicházela na místo, zaslechla, jak ji někdo volá jménem zpoza červené duny. Ten hlas okamžitě poznala. „Ambusi?“

„Zůstaň, kde jsi, abych tě neviděl.“

„Co to...?“

„A nemluv! Máš příliš... sladký hlas. Nechci mu podlehnout. Jako moje sestra. A můj otec. Jenom poslouchej. Jestli si mé sestry vážíš, budeš se od ní držet dál.“

Cara potlačovala touhu odpovědět mu.

„Ona nemá vůli ti vzdorovat. Jak si může vybrat vlastní cestu, když jsi nablízku? Jak může být sama sebou? Jestli se opravdu považuješ za její přítelkyni, nech ji prostě být!“

Cara už nevydržela být zticha. „Bea si může sama vybírat přátele. Proč bys měl rozhodovat za ni?“ Vyškrábala se na dunu, aby se Ambusovi postavila tváří v tvář, ale když se dostala na vrcholek, už tam nebyl. Jeho stopy se vinuly mezi písečné návěje na obzoru a ztrácely se v dálce.

[Zašifrováno] Poznámka pro budoucí výzkum: Evoluční účel pohlaví u Wergenů zůstává záhadou, protože se zdá, že v jejich rozmnožovacím procesu nehraje žádnou roli. Nejrozšířenější teorie tvrdí, že rozmanitý genofond vyústil do značně

odlišných tělesných znaků Wergenů a že pouze lidské vnímání přisuzuje těmto rysům to, co považujeme za pohlaví.

Cara se vezla diskovitým jezdkem, jež se řtilo tři stopy nad zemí, a pevně se držela madel. Domluvila se s Beatrix na setkání v oblasti Aaru na vyhlídce na úpatí Tortola Facula, aktivního kryovulkánu mimo ochranné silové pole kolonie. Normálně by Beatrix navštívila v jejím stavení, ale nechtěla narazit na Ambuse. Ten si i po těch všech letech dával záležet na tom, aby se vyhýbal kontaktu s lidmi. Beatrix vysvětlovala, že Ambus věří, že mu zamlžují mysl a zkreslují jeho vnímání reality. Dokonce zašel tak daleko, že nosil speciální ucpávky do uší a brýle, o nichž věřil, že ho ochrání.

Když Cara dorazila na místo, zjistila, že Beatrix na ni už čeká na lavičce na vyhlídce a uchváceně hledí na několik lodí, které právě přistály. Kolonisté stáli nedaleko žlutých čar, které vyznačovaly obvod silového pole, a sledovali sopku chrlící chochoły materiálů bohatých na uhlovodíky míle vysoko do atmosféry. Ty později naprší na povrch v podobě kapalného metanu a napojí tisíce jezer a jejich přítoků v oblasti.

Beatrix se přiblížila, když ji viděla vystupovat z jezdky. „Nechala sis rozpuštěné vlasy! Vypadáš krásnější než kdy jindy, Caro.“

„Ale no tak. Vsadím se, že to říkáš všem lidem.“ Odmlčela se. „Ne, opravdu.“

Zasmály se a objaly se.

„Jsem tak ráda, žeš navrhl naše setkání,“ řekla Beatrix. „Už to bylo příliš dlouho.“

Přestože spolu mluvily každých několik dní, osobně se neviděly už několik týdnů. Od doby, kdy Cara odmaturovala a její rodiče byli přeloženi do kolonie Axelis na Titanu, pracovala – díky určitým nitkám, za které její rodiče před odjezdem tahali – u kolonizační agentury a účastnila se plánování další velké lidsko-wergenské expedice. Cílovým světem byla bludná planeta, jež unikla z dráhy kolem hvězdy 55 Cancra a nyní volně plula vesmírem.

„Co jsi mi chtěla povědět, Caro?“ zeptala se Beatrix. „Znělo to důležitě.“

„Myslím, že jsem zamilovaná, Beo.“

Beatrix se na místě zastavila. „Ó.“

„Jmenuje se Juan Carlos. Zatím jsme si jenom několikrát vyšli, ale asi to mezi námi okamžitě zajiskřilo, jestli víš, co tím myslím.“

„Ano, ano, vím.“

Cara zaváhala, jestli Beatrix nežertuje, a po chvilce pokračovala: „Je to doktor, který pracuje v biotechnickém oddělení kolonizační agentury. Má pověst dosti neústupného člověka, nesmlouvavého k chybám – ale ke mně se chová jinak. Předemnou je to jenom velký trumbera.“

Popsala jeho husté obočí a dozadu sčesané černé vlasy, štíhlou svalnatou postavu a vyprávená Beatrix o všem, co mají společného, o jejich třech schůzkách – včetně toho, jak se líbali v prázdné kanceláři na kolonizační agentuře, dokud je nevyrušili strážní roboti.

Cara a Beatrix kráčely zavěšené do sebe podél okraje velké soutěsky nad řekou. Jižní Titan oplýval horskými hřebeny, roklemi a propastmi plnými kapalného etanu a metanu.

Cara si všimla, že po zmínce o Juanu Carlosovi zůstává

Beatrix dlouho zamlklá. Občas zapomínala, že Beatrix je Wergenka, že si jako všichni Wergenové nemůže pomoci, aby ji nemilovala, a proto možná na její nový vztah žárlí. Možná byla chyba svěřovat se jí, ale Bea je přece její nejstarší a nejmilejší přítelkyně.

Rozhodla se změnit téma. „Jak se má Ambus?“

Beatrix se zastavila. Pustila Cařinu ruku a nervózně si začala hladit ramena.

„Copak je?“ vyptávala se Cara.

Beatrix se otočila a znovu vykročila.

„Pověz mi to. Co se děje?“

Beatrix se zastavila na okraji srázu. „Víš, jak se Ambus odjakživa staví k lidem.“

Cara přikývla. „Ano, chce se lidem vyhnout – a proto pochopitelně žije v lidské kolonii na Titanu.“

„To není fér, Caro. Přivezli ho sem jako dítě. Neměl na tu věc žádný vliv. A teď se blíží dospělosti... Bojím se o něj. Našel jiné se stejným přesvědčením, že společný průzkum s lidmi je velký omyl.“

„Opravdu?“ Caře připadal Ambus vždycky výstřední, ale v podstatě neškodný. „Nu, asi nehrozí, že by Wergenové někdy ublížili lidem.“

Beatrix se podívala stranou.

„Beo?“

„Nedávno vyvinuli na jiném světě drogu, Caro. Tlumidlo, které zkresluje způsob, jakým Wergenové vnímají lidi. Je to hrozné. Tlumí naši přirozenou lásku k lidem.“

„A Ambus ji užívá?“

„Působí jenom dočasně – jenom několik minut. On v tom vidí způsob, jak svou mysl ‚osvobodit‘. Nesmíš nic prozradit, Caro. Nemáš představu, jaké následky by to mělo, kdyby se o tom někdo dověděl. Tohle je těžký zločin.“

„Víš o tom váš otec?“

„Otec odjel před několika týdny, aby zahájil práce na novém projektu výstavby dalšího města v Xanadu v rovníkové oblasti Titanu,“ odpověděla Beatrix. „Možná se tam vydám za ním. Daleko od všeho.“

„Opravdu to chceš?“

Po dlouhé odmlce Beatrix řekla: „Teď, když jsi někoho potkala... nejsem si jistá, jestli zůstalo něco i pro mne.“

„Beo, nechci, aby sis lámala hlavu s Juanem Carlosem. Ten s naším vztahem nemá nic společného. Vždycky jsme byly kamarádky a zůstaneme kamarádkami i do budoucna. To nemůže žádný muž změnit.“

Beatrix se rozzářila. Obě pokračovaly v cestě po kraji soustěsky a hluboko pod nimi vířila etanová řeka.

[Zašifrováno] Lékařský deník, zápis č. 225, doktor Juan Carlos Barbarón: Absorpce: Prvním krokem makromeiózy je proniknutí vláken výrůstku do specifických pseudo-proteínových receptorů úvazu pasivního Wergena. Enzymy rychle rozpustí bazální ploténku a úvazy srostou v jeden, přičemž se spustí významné změny v chemii organismů mimozemšťanů. (Viz zápis č. 6.)

Cara sklonila hlavu a prodírala se růžovou sněhovou vánicí. Boty se jí bořily do čvachtavé závěje, když se doplahočila za zatáčku a objevilo se před ní Beatrixino stavení. Příbytek připomínající krb vypadal jako horní polovina kovo-

vého vejce se dvěma klenutými otvory na protilehlých stranách. Wergenové měli o vchodech a východech velmi vyhraněnou představu.

Juan Carlos, její nastávající, chtěl, aby s ním ten den navštívila jeho rodiče, ale Caře dělalo stále větší starosti, že už déle než týden neslyšela o Beatrix ani slovo. To se jí nepodobalo. Obvykle naopak Cara mívala problém přesvědčit Beatrix, aby nevolala příliš často – na to si Juan Carlos trpce stěžoval. Cara mu snad tisíckrát vysvětlovala, že si Beatrix nemůže pomoci. Je to konec konců Wergenka. Ale Juan Carlos o tom nechtěl nic slyšet.

Cara vešla pod oblouk a podupáváním setřásla sních z bot. Její modře pableskující tělové pole se automaticky vypnulo.

Pod nohama se jí na uvítanou zahemžili roboti. Rozvázali jí boty a na podlahové desky se vzorem šupin před ní položili trepky.

Tohle bylo poprvé, kam až jí paměť sahala, kdy na ni při návštěvě Beatrix nečekala už před vchodem. Mohla by kamarádka žárlit? Že by proto přestala volat? Když spolu mluvily naposledy, Cara jí řekla, že ji Juan Carlos konečně požádal o ruku a že nabídku přijala. Po jistém zmatení ohledně faktu, jak se zasnoubení liší od randění nebo od manželství, se Beatrix zeptala, jestli to stále znamená, že by se jednoho dne mohly připojit k nějaké lidsko-wergenské expedici a vydat se společně kolonizovat některý cizí svět. Cara ji ujistila, že ona a Juan Carlos mají u kolonizační agentury slibné kariéry a že oba mají našlápnuto k tomu, aby se připojili ke kolonizačnímu úsilí.

Beatrix se vynořila z ohňové místnosti uprostřed příbytku a Cara ucouvla.

Za všechny ty roky, co ji znala, Cara nikdy neviděla Beatrix bez nějaké pokrývky hlavy. Obvykle na sobě měla *coronatis*, jakýsi listěný klobouk, který nosili všichni Wergenové. Ale dnes bylo její temeno odkryté. Z hlavy jí visela gumově pružná šňůra a vinula se po podlaze do jiné místnosti.

„Caro!“ oslovila ji Beatrix s úsměvem. „Promiň, že jsem ti neodpovídala na zprávy. To jenom... posledních několik týdnů pro mne bylo velmi osobní období.“

Cara ukázala na úvaz. „Ty... ty jsi...“

„Ano, přišel můj čas.“ V rozpacích sklopila pohled k podlaze.

„Proč jsi mi o tom neřekla, Beo?“

Ta si nervózně hladila ramena a neřkala nic.

Cara věděla, že Wergenové jsou ve věci svého reprodukčního cyklu úzkostlivě tajnůstkářští, ale Bea je přece její nejlepší kamarádka. Ranilo ji, že se jí Beatrix nesvěřila. A potom si vzpomněla, co jí Beatrix celé ty roky vykládala o vstřebání jednoho Wergena druhým na základě jejich genetických vlastností, o včlenění.

„Beo, řekni mi, že jsi geneticky dominantní. Prosím!“

Beatrix si dál mnula ramena.

O chvílku později vešel do místnosti Wergen na druhém konci úvazu. Byl menší než Beatrix, se šedě skvrnitými šupinami, jež zakrýval tmavomodrým rouchem.

Ambus.

Cara zalapala po dechu. „Ale...“

„Je mi potěšením konečně tě vidět zblízka,“ řekl.

Ale v jeho hlase neznělo žádné potěšení, žádná wergenská úslužnost. Jenom nepřátelský podtón.